

Africlownstour 2012.

Vrijdag 24 februari

Alles wordt, niets is.

Voordat we vrijdag 24 februari vertrokken, hebben we eerst de nodige voorbereidingen getroffen. Onze koffers zitten dit jaar vol met 1200 pennen, potloden, ballonnen, bellenblaas, balletjes, kleding, petten, stickers, stempels, kleurrijke lappen en alle attributen voor de voorstelling. Al deze materialen en een groot deel van de reis zijn weer gesponsord door familie, vrienden, collega's, burens, dorp en stadsgenoten, kennissen en andere gulle gevers. Lieve mensen, hartelijk bedankt voor jullie belangrijke bijdrage aan deze tour.

Dit jaar gaan we ook weer met 4 clowns naar Zuid Afrika. Anneke heeft besloten om dit jaar niet mee te gaan. In plaats van Anneke gaat Hugo Galama mee. En natuurlijk zijn Willem Hans, Peter en Jans ook van de partij. Dit jaar hebben de media belangstelling getoond voor de Africlowns. Vanaf januari zijn de kranten over de Africlowns gaan schrijven. We hebben 5 keer in de Stentor gestaan en verschillende keren in de weekbladen. Ook tv Gelderland heeft een item over de Africlowns uitgezonden en 5 verschillende radiostations hebben interviews laten horen. En daar waren we heel blij mee, maar ook trots op. Iedereen mag het horen en weten dat de Africlowns belangrijk werk doen! Op vrijdagmiddag 24 februari zijn we er helemaal klaar voor; ons vertrek van de 4e Africlownstour. We worden uitgezwaaid door de familie Elbrechts, de familie Vrinds, de familie Cornelisz en Folkert Koopmans.

Zaterdag 25 februari

Zij die haast hebben komen niet aan.

Na een lange reis, zonder slaap, komen we aan in Johannesburg. Ons verblijf is bij Threebees. Omdat het vorig jaar goed is bevallen hebben we weer hier geboekt. Threebees ligt in Noord Pretoria in de wijk Montana. De Africlowns krijgen een grote korting op het de kamers van Cees. Ook met deze sponsoring zijn we heel blij en dankbaar. We worden door Nico, een van de medewerkers, opgehaald van het vliegveld. De ontmoeting met Nico, die eigenlijk Today heet, is hartelijk. Nico is de naam die hem gegeven is door zijn vrienden op school en

daar is hij trots op. Het is vanaf het vliegveld naar Pretoria ongeveer 3 kwartier rijden. We kijken ernaar uit om Cees, Master, Elisabeth en Johanna weer te ontmoeten. In de auto vragen we aan Nico hoe het met iedereen gaat. Hij vertelt dat Johanna is overleden. Hier schrikken we natuurlijk van, Johanna was een lieve, bescheiden en prachtige vrouw. Cees is met haar naar de dokter geweest, maar het was al te laat. We zullen Johanna missen.

Om 10 uur komen we in Threebees aan. Master ontvangt ons hartelijk en we maken kennis met Marlies, de moeder van Cees, en met Bridget de nieuwe huishoudelijke hulp. Na een welkomstdrankje gaan we in de tuin uitrusten en ondertussen worden de kamers in orde gemaakt. Jans verblijft op dezelfde kamer als vorig jaar en de 3 mannen hebben een ruim appartement beneden. We zijn heel tevreden. Wanneer we uitgepakt hebben ontmoeten we Cees en samen praten we bij. Dit jaar is er een Toyota Fortuner tot onze beschikking. Een auto met veel ruimte en dat is prettig voor de koffers die elke dag meegaan. Met deze auto rijden we 's middags naar het winkelcentrum waar we een hapje eten en boodschappen doen. We doen, in de namiddag, de doorloop van onze voorstelling. Peter en Hugo hebben een nieuwe voorstelling geschreven. Deze gaat dit jaar vooral over schoonmaken. Bij de voorstelling horen kleurrijke blikken en vegers, ragebollen, afwaskwasten, schorten, doeken en manden. Na een wijntje in de heerlijke Afrikaanse buitenlucht gaan we op tijd naar bed. In de donkere avondlucht zien we duizenden sterren.

Zondag 26 februari

De stilte van Zuid Afrika heeft veel geluiden.

Jans heeft goed geslapen. Hugo en Willem Hans hadden last van een snurker. En ook de pomp van het zwembad maakte lawaai. Ze nemen zich voor om de komende nacht ook aan de benauwdheid iets te doen. Peter moet overgehaald worden om met de deur open te slapen. Gaat niet lukken!

Iedere ochtend staat het ontbijtbuffet klaar en dat is heel fijn en lekker. Zodra we klaar zijn vertrekken we zo snel mogelijk. De Jansjans is dit jaar niet nodig, de auto is voorzien van een TomTom die ons zonder problemen de juiste weg wijst.

Vandaag worden we verwacht in NKosi's Haven.

Nkosi's Haven is in 1999 ontstaan door Gail Johnson, de pleegmoeder van Nkosi Johnson, die op 11-jarige leeftijd furore maakte in een van de moedigste en meest aangrijpende toespraken in Durban. Dit was op de 13^e Internationale Aids Conferentie in 2000, en hij werd een van de belangrijkste symbolen van HIV / AIDS activisme. Onze missie is om een veilig en warm thuis te bieden voor moeders, hun kinderen en wezen die achtergelaten en berooid zijn door HIV-Aids

Wij zijn niet een weeshuis

We hebben een levendige en veilige omgeving waarin kinderen worden verzorgd door hun "pleeggezin", Hoewel veel van deze kinderen de last dragen van hun ellendige verleden, krijgen ze alle steun en zorg die nodig is om deze wonden te helen en om de overgang te maken naar een normaal volwassen leven (www.nikosihaven.org).

Onze reis verloopt, dankzij de extra GPS dame, voorspoedig. Na een klein uurtje rijden gaat het hek open en komen we in een klein dorp. We worden door Nomfundor Sonjica hartelijk ontvangen. Over het terrein lopen kleine en grote kinderen rond. Ze zijn nieuwsgierig en komen direct dag zeggen. Nomfundor neemt ons direct mee naar de zaal waar de jongste kinderen (vanaf 2 jaar tot ongeveer 10 jaar) al op ons zitten te wachten. De kinderen gaan direct staan en zingen een welkomstlied voor ons. Nadat we de ruimte binnen hebben gezien gaan we snel omkleden, doen onze Yell; mamamamalodi nkosinkosi here we are.....en op naar de 1^e voorstelling van de Africlownstour.

Het is een vrolijke en gezellige voorstelling. De kinderen maken veel plezier en ze spelen heerlijk mee en met alle schoonmaakspullen. Voor onze eerste keer samen zijn we tevreden. Na een korte pauze zit de 2^e groep op ons te wachten. Een groep van 30 pubers, merendeel meiden, zit klaar. Ze doen fantastisch mee en hebben veel in te brengen. Er is veel lol, de meiden liggen op de banken te lachen van plezier. Aan de kant zitten 2 jongens die jonger zijn dan de anderen. Ze doen stoer mee en willen graag hun krachten meten met de clowns. Er wordt

gedanst en onder de lappen een prachtig wave gedaan. De pubers krijgen er geen genoeg van. Een heerlijke ontspanning ontstaat.

We delen ballonnen, neuzen en pennen uit. Na een vrolijke start van onze Africlownstour nemen we afscheid van alle kinderen en de medewerkers van NKosi's Haven. De kinderen hebben hier een goed en warm 'thuis'. Op de terugweg rijden we langs Hatfield. Hier wordt de zondagse markt gehouden. Ieder jaar zijn we hier even geweest om onze cadeautjes voor thuis te kopen. We schatten in dat we niet meer op zo'n markt komen en doen nu alvast onze inkopen. Bij ons tijdelijk huis Threebees aangekomen nemen we een drankje en proosten op onze eerste dag. We koken samen, eten en praten na over onze ervaringen en de voorstelling.

Maandag 27 februari.

Dat wat aandacht krijgt groeit.

Onze nacht is onrustig geweest, waarschijnlijk door de warmte, geluiden en indrukken die we opdoen. Na een goed ontbijt vertrekken we naar het SOS kinderdorp. We zijn hier vorig jaar ook geweest. Dit jaar rijden we het township Mamelodi door zonder de begeleiding van Helen. Helen Bacon begeleidt ons ieder jaar door het township, dit jaar is ze in Engeland. Het is jammer dat we haar niet ontmoeten. Maar dankzij de GPS dame, die we vanaf nu mevrouw 6 noemen, komen we er. Mevrouw 6 heeft haar naam te danken aan de 6 die ze heel speciaal uitspreekt. Het voelt veilig om hier te rijden. Op de ramen hebben we de naam van de Africclowns hangen en dat werkt positief. Het motto van het SOS kinderdorp is 'WHERE WE LOVE IS HOME'. De poort gaat rustig open en Willem Hans gaat op zoek naar Sheila. Het is, in tegenstelling tot vorig jaar, rustig in het dorp. Pinkie, de directrice, werkt hier niet meer. Waar ze wel is komen we niet achter. Op directe vragen wordt bijna nooit geantwoord in Zuid Afrika. Het terrein ziet er prima uit en er is een prettige sfeer. Er staan 15 huizen en in ieder huis wonen 10 a 12 kinderen en een mama. Een BIG mama. In het dorp wonen allemaal weeskinderen. De kinderen worden met busjes van en naar school gebracht. Willem Hans heeft Sheila redelijk snel gevonden en ook hier zitten de peuters en kleuters al klaar. We kleden ons snel om. De kleine kinderen zijn eerst afwachtend, we komen rustig en voorzichtig op. Opeens 4 witte clowns voor je neus is wel heel spannend. Een paar jongetjes doen vanaf het begin actief mee met de voorstelling en dit werkt mooi op de hele groep door. Alle kinderen en de begeleiders/mama's doen mee. Er wordt gedanst, gezongen, geklapt en gelachen. De kinderen vinden het prachtig om onder de

lappen te lopen en na afloop met de attributen te spelen. Het plezier is groot, en wordt nog groter na het uitdelen van de neuzen. Iedereen geniet.

We nemen afscheid en Sheila schrijft in het gastenboek de volgende woorden:

Dear friends,

We enjoyed the morning having you around entertaining the children as well as educating them.

It was a morning filled with joy and laughter.

Have a lovely day and enjoy your stay in S.A.

Yours.

Sheila CKej Principal

Buiten het terrein van het SOS dorp halen Peter en Jans gekoeld drinken bij de slager aan de overkant. Het werktempo ligt laag dus duurt het even voordat we ons drinken hebben.

We eten en drinken achter het hek van het SOS dorp en bekijken wat er daar buiten allemaal te zien is. Een oudere vrouw loopt met een kruiwagen lege flessen van de straat te zoeken. Ze worden eerst goed bekeken voordat ze de flessen in de kruiwagen doet. De vrouw loopt op haar gemak, ze heeft geen haast. Is ze nu bezig met opruimen, doet ze het voor het milieu of krijgt ze statiegeld? Ondanks onze nieuwsgierigheid krijgen we geen antwoord op deze vragen want we hebben het haar niet gevraagd! Verder zien we mensen gezellig met elkaar lopen en druk praten. Waar lopen ze heen? Ook daar hebben we geen idee bij. In het township is het altijd druk en levendig, maar waar gaat iedereen toch naartoe? Waar praten ze over? Elk mens lijkt altijd onderweg te zijn, zal het naar een betere toekomst zijn? Of praten ze over het goede en tevreden leven dat ze hebben? In ieder geval is het duidelijk dat er veel te bespreken is en dat de mensen altijd onderweg zijn.

Na de lunch rijden we naar de Sikhanyisile Primery School aan de Hector Petersonstreet. Op deze school zijn we al eerder geweest. We herkennen de plek direct, er is niets veranderd. Ook hier zijn de kinderen nieuwsgierig en ze kijken direct op vanuit de les. Ze lachen en zwaaien naar ons. Het duurt even voordat de directeur is gevonden, een enthousiaste man. Hij weet niks van onze komst en de goodwill dame kent hij niet. Niemand weet van onze komst. Geen paniek het komt altijd goed. Gelukkig kan Willem Hans de mailtjes laten zien. Willem Hans vertelt wat we komen doen en meneer Nluli vraagt; 'free prices'. Natuurlijk is het gratis...dan is ook hij direct enthousiast. Hij is overtuigd en komt snel in actie. Ondertussen is juf Kathy erbij gekomen. Ze begroet ons hartelijk. We worden allemaal stevig geknuffeld en ze is blij ons te zien. Juf Kathy is ons, na vorig jaar, nog niet vergeten. 'En de kinderen zijn ons ook niet vergeten', zegt ze blij. Ze hebben het nog vaak over ons bezoek gehad.

De directeur gaat regelen dat alle kinderen uit de lessen worden gehaald en op de binnenplaats komen zitten. Hier krijgen ze, tot hun grote verrassing, onverwachts een clownsvoorstelling te zien. We kleden ons om in de bibliotheek en zien het schoolplein vollopen met 420 kinderen. Het enthousiasme is groot en de verwachting nog groter. De kinderen wachten op wat komen gaat. De ruimte waar we spelen is klein, de kleuters zitten helemaal achter de grote kinderen en zien niet veel. Tijdens de voorstelling proberen we zoveel mogelijk naar hen toe te komen. En gelukkig lukt dat aardig. Het wordt een dolle boel, de kinderen komen steeds dichterbij. Ze roepen en willen aandacht. Gelukkig hebben we voldoende rustmomenten waar de aandacht van de kinderen weer voldoende is. De kinderen zijn blij en dankbaar. Ze zingen, dansen en willen ons aanraken. Later zijn we in het kantoor van de directeur en geven hem pennen voor de school. Hij wil het niet geloven en danst door het kantoortje heen. " Jullie zijn het antwoord op mijn gebed ", zegt hij jubelend.

"Vanmorgen heb ik gebeden en god gevraagd voor nieuwe pennen", zegt hij tegen ons. Hij pakt uit een la een doosje met nog 5 pennen, de laatste pennen van de school. We geven voor elke leerling een pen en voor de kleuters laten we ballonnen en mandjes achter. De directeur is oprecht blij en voor altijd dankbaar. In het gastenboek schrijft hij:

Education needs to be flexible.

Laughing/laughter is part of education

Thanks a lot for this precious time gave us.

We appreciate it!!

We enjoyed!!

Thanks for the peens – they will definitely be useful to our learners!!

Thanks again.

May the loving Jehovah bless you!!

Marion M. Ntuli

Na een paar stevige en hartelijke omhelzingen nemen we afscheid van de directeur, de leerkrachten en de leerlingen. Het was een vrolijke en actieve middag.

We doen boodschappen, gaan lekker douchen en zwemmen en genieten van de avond. Ons uitzicht is prachtig, vanaf de woonkamer kijken we uit over de woonwijk die overloopt in een grote vlakte. Zodra het donker wordt genieten we van 1000den lichtjes op de aarde voor ons en nog meer sterren aan de hemel. We gaan er vanuit dat een van deze sterren Johanna zal zijn. Dag Johanna, we missen je hier.

Dinsdag 28 februari.

Luister, ieder mens heeft zijn eigen verhaal.

We hebben alle 4 redelijk geslapen en om kwart voor 7 begint de dag voor ons. Na het ontbijt pakken we de auto in. Alle spullen zijn weer mee en de clownskleren zijn gewassen en heerlijk fris. We rijden een voor ons nieuwe route, naar Mamelodi. Bij het stoplicht staat/ zit het jonge gezin weer te bedelen. We staan te ver weg of rijden net te hard om kleren voor de baby te geven. Het gezinnetje, waarvan de man zonder benen in de rolstoel zit, zien we bijna dagelijks. Dit jaar zien we geen blanke mensen bedelen. Vorig jaar stonden bij dezelfde stoplichten altijd oudere blanken te bedelen. Misschien hebben ze werk, maar de kans is groter dat ze niet meer leven. De omstandigheden zijn voor zwervers slecht. Vandaag gaan we naar de Meetse A Pophelo primery School.

De school staat ook in het township Mamelodi. Deze school is de plek waar onze eerste Africlownstour begon. En dat was werkelijk een bijzondere ervaring, een belevenis waar we het vaak nog over hebben met elkaar. De kinderen zaten toen in barakken en in één barak zaten 60 leerlingen. Als de klas vol was dan bleven de kinderen geduldig in de hete zon wachten totdat er iemand uit de 'klas' ging en een plek vrij maakte. Wij hebben kinderen toen uren in de zon zien staan wachten op 'onderwijs'. 's Morgens hebben we, buiten, voor veel groepen gespeeld. En 's middags hebben op het grote veld, onder een boom, naast de school gespeeld. Dit was voor een groep kinderen die geen 'thuis' hadden en iedere middag op school werden opgevangen. Het volgende jaar zaten de kinderen nog in de barakken, maar er werd druk aan een grote, nieuwe en moderne school gebouwd. Twee blanke opzichters zorgden dat minstens honderd Afrikanen de school bouwden. Natuurlijk in hun eigen tempo, maar ook met hun eigen trots. Ook trots waren toen de schoonmaaksters die ons de nieuwe toiletten lieten zien. Zolang de bouw bezig was bleven ze poetsen. Ieder jaar wordt er met zorg gepeetst en opgeruimd door de schoonmaaksters. Onze derde keer dat we deze school bezochten was de school klaar. Een prachtige, goed verzorgde school. Er konden, in opdracht van de regering, minder kinderen geplaatst worden. Voor teveel (1200) kinderen was geen plaats meer. Die moesten nu uren lopen voor hun onderwijs en een warme maaltijd.

En vandaag zijn we voor de 4e keer op de Meetse A Bophelo Primery School. Natuurlijk herkennen we direct de straat en de school. Het hek wordt open

gedaan door een vriendelijke bewaakster. We lopen naar de receptie en even later worden we ontvangen door Ingrid Zinde. Ingrid geeft o.a. taallessen waarin de kinderen leren gedichten maken en voordragen. Ze loopt ons voor naar het kantoor van Patrick, de directeur van de school. Ingrid klopt voorzichtig op de deur, Patrick heeft bezoek. Hij komt ons hartelijk begroeten en heet ons welkom op zijn school. Ingrid blijft op gepaste afstand van haar big boss. Er is duidelijk verschil tussen de directeur en zijn personeel.

Ons bezoek wordt serieus genomen, we gaan naar de kantine. Hier volgt een bespreking over de plek waar we gaan spelen, hoe de kinderen het beste kunnen zitten en hoeveel kinderen er komen kijken. Ingrid vertelt dat er 3000 kinderen op school zitten. Wij zijn blij om dit te horen. Patrick heeft gelukkig de schoolhekken voor alle kinderen open staan. Nu hoeven ze niet meer ver te reizen. Er worden schetsen gemaakt, wij vinden het handiger om even te kijken. Ingrid en haar collega laten een klein buiten-theatertje zien. Hier kunnen niet meer dan 40 kinderen zitten. We kiezen voor de grote binnenplaats van de onderbouw. Om kwart over 10 spelen we hier voor 500 kinderen. Allemaal in de grijze schoolkleding. Allemaal met een goede aandacht voor de voorstelling. Voor zo'n grote groep spelen, die veel belangstelling toont, maakt de voorstelling heel bijzonder. De kinderen vinden het prachtig en spelen graag mee. Omdat ze in een grote rechthoek om ons heen zitten kunnen wij goed de groep bespelen. Bluf komt op met de manden en het is muisstil, ze zijn allemaal benieuwd naar wat er gaat gebeuren. Dit is een van de mooie momenten van de voorstelling, de eerste minuten van spanning en totale stilte en alle aandacht. Clown Bluf geniet hiervan. Grote hilariteit is er altijd als de andere 3 clowns Pluum, Puk en Hug met hun ragebollen opkomen. En als later in de show de 3 clowns niet op de manden kunnen zitten is er groot plezier. Het vallen en opstaan geeft veel vrolijkheid en ontspanning. Ademloos wordt er geluisterd naar de Saxofoonmuziek van Puk. De kinderen hebben nog nooit zo'n mooi instrument gezien en gehoord. Aanraken en zelf blazen is het liefste wat ze na de voorstelling willen. Ze moeten overtuigd raken dat het echt is. Nog nooit heeft iemand zo echt en mooi voor ze gespeeld. En overtuigd zijn ze snel, ze vinden het prachtig. Na de voorstelling zingen 100 kinderen een strijdlied voor ons. Ze zingen strijdvast en zo intens dat het ons diep van binnen raakt. Heel langzaam komen ze in hun 'mars' naar voren. In deze beweging gaan alle andere kinderen staan en gaan de groepen naar achteren toe.

Met respect en passie voor elkaar gebeurt dit alles zonder enige aanwijzing of hulp van de leerkracht. Alle vier staan we met tranen in onze ogen naar deze bijzondere kinderen te kijken en te luisteren. Er zijn bijna geen woorden voor wat we hier nu meemaken en voelen. Het is fijn om dit met z'n vieren en alle kinderen en hun leerkrachten mee te maken. Wat een power en een eenheid laten

ze zien. De kinderen laten ons goed voelen hoe het is om samen je krachten te bundelen. Het is fantastisch, een groter dank je wel kan je niet ontvangen. Dank jullie wel, wij zullen dit en jullie nooit vergeten. In de pauze komen er 11 bovenbouw kinderen aan ons gedichten voorlezen. Het is Ingrid haar poetrygroep, de kinderen schrijven zelf de gedichten en leren voordragen. En voordragen kunnen ze. Van verlegen bescheiden kinderen veranderen in overtuigde sprekers voor de groep. Het is indrukwekkend wat we zien en horen. Gedichten over My Mother, Me and I, The River en nog meer prachtige gedichten. Twee meisjes zingen ieder een lied. Volgens Ingrid zingt een van de meisjes niet vanuit het hart. Ze moet opnieuw beginnen. En nu zingt ze echt vanuit het hart. Met geen pen te beschrijven hoe dit klinkt. Het is wederom zo intens dat we het niet droog houden. Het meisje laat ons duidelijk zien wat het is om de woorden ook in gevoel te beleven. Ze geeft alles wat ze heeft aan ons mee met haar stem en voordracht.

Over talent gesproken hier is het volop, in de townships van Zuid Afrika. Ingrid is bezig om de gedichten in een boek uit te geven. En wat een prachtig cadeau voor ons om dit mee te mogen maken. We geven de kinderen allemaal een pen en een bal. Ze zijn blij. 'Thank you'; zeggen ze alle 11 bescheiden. Onze tweede voorstelling is voor 1000 kinderen. De binnenplaats zit helemaal vol met midden- en bovenbouw kinderen. Bluf start weer alleen en dat is de belevenis in haar clownsleven. Vijf minuten alleen voor 1000 Afrikaanse kinderen staan. En je hoeft alleen maar te komen en te staan. Ook nu is het weer muisstil, de kinderen wachten op wat komen gaat. Wanneer er alleen al een vegertje uit een van de manden komt wordt er hard geklapt. De kinderen vinden het prachtig al de kleurrijke schoonmaakattributen. En met Pluum, Puk en Hug erbij wordt het een actieve voorstelling. Er is zoveel blijdschap op al de verschillende gezichten te zien. Iedereen heeft aandacht en kijkt, iedereen wil ook even gezien worden. En ondanks de grote groep lukt het ons aardig om aandacht aan veel kinderen te geven. Zelfs het kiekeboe spel met de blikken werkt hier perfect. We kunnen een grote groep bespelen met ons blik en zo geven we een goed gevoel dat ze allemaal in de belangstelling hebben gestaan. Wat een bijzondere ervaring en een groot spektakel is het voor deze groep geweest.

Na een halfuurtje pauze gaan we naar de kleuters. Ze zitten op de grond, in de klas, op ons te wachten. Het wordt een dolle voorstelling, de kinderen doen vanaf het begin mee. Puk speelt met zijn sax door het buitenraam naar binnen toe. De kinderen zijn blij verrast en vinden het prachtig. De kinderen lopen steeds naar de andere kant van de klas en denken daar beter te zitten. De voorstelling gaat interactief door, vooral met het tellen van de mandjes doen de kleintjes enthousiast mee. Er komen steeds meer mensen (medewerkers) binnen. De

gezelligheid is groot en het gaat prima. We passen de voorstelling aan bij de behoefte van de kinderen. Inspelen en alert zijn lukt goed. Het is een heerlijk ontspannen feest. We laten pennen, ballonnen en mandjes achter. Ingrid schrijft de volgende woorden voor ons op:

Meetse A Bophelo Primery South Africa

Ons wil se baie dankie vir alles!

We thank you very much from alle Meetse Staff, Children and the Principal.

You brought so much positive energy laughter.

It was glorious. It's been a beautiful day!! May you please come throu way again.

Sincerely meetse A Bopbelo Children, the Principal and Teachers.

We love Africa Clowns

Ingrid m. Zinde

We nemen afscheid en zeggen toe dat we zeker terug komen. En dat weten we na vandaag zeker. Na ons bezoek vorig jaar hadden we gezegd dat het niet meer nodig was om hier te komen. Dat besluit kwam vooral door de plek waar we speelden. We speelden op een brede en te uitgerekte plek. Daarin zijn we elkaar kwijt geraakt en hadden we geen goed gevoel over onze voorstelling en samenzijn. En mede door de goede ontvangst van Ingrid en de enthousiaste leerkrachten is onze mening bevestigd. Vandaag heeft bewezen dat ook een mooie school wel degelijk recht heeft op ontspanning en aandacht. Alle kinderen hebben behoefte om even los te zijn van hun dagelijkse zorgen. Ieder kind behoort te lachen, en lachen doet leven. We worden uitgezwaaid door de kinderen, ze rennen met de auto mee. De kinderen zwermen uit over het township op weg naar huis. Naar een thuis waar waarschijnlijk niemand op hen wacht. Op school hebben ze een warme maaltijd gehad. Met voldoende energie gaan ze de avond tegemoet en zullen uitkijken naar de dag van morgen. Naar school!

De plek waar je leert voor je toekomst, waar je begeleid wordt naar een betere toekomst dan je ouders hebben gehad. Veel van deze kinderen kunnen een stap verder komen als ze maar blijven lopen, lopen naar school toe.

Om 3 uur worden we in het SOS dorp verwacht. Via de GPS zijn we er vlot, dezelfde portier van gisteren doet de poort open. Willem Hans gaat op zoek naar contact. Ondertussen komt Jackson op ons af en brengt ons naar een van de huizen waar we ons om kunnen omkleden. In een van de slaapkamers van een huis is onze 'kleedkamer'. De lieve jonge 'moeder' vindt het goed. Ze is moeder van 9 weeskinderen en stelt 4 kinderen aan ons voor. Ze is trots op haar kinderen en haar huis. Het ziet er netjes en schoon uit. Zodra we omgekleed zijn lopen we naar de speelplek. Er is geen begeleiding of iemand die iets regelt. We doen dit

zelf, geen probleem.

Op het grasveld zitten peuters, kleuters, basisschoolschoolkinderen en pubers. Een gemêleerd publiek. De pubermeiden kwebbelen lekker en kijken ondertussen naar de voorstelling. De kinderen doen actief mee en hebben plezier. Vooral het onder de lappen lopen vinden ze fijn en prettig. Het kleurt de wereld om hen heen. We ontmoeten Lucy en Jackson, die ons nog kennen van vorig jaar. Ze zitten alle twee op een Speciale school waar we vorig jaar gespeeld hebben. Lucy is blij ons te zien. Jans geeft haar een mandje voor op haar kamer die ze deelt met 2 andere kinderen. Voor ieder kind staat er een bed, met een knuffel. De slaapkamers zijn sober, maar gelukkig hebben deze kinderen een bed.

Thuis aangekomen nemen we een douche of gaan zwemmen. We wassen onze clownskleren die in het warme zonnetje snel droog zijn. Onder het genot van de couscous, een koud drankje genieten we na van onze mooie dag. We gaan laat naar bed.

Een van de kinderen schrijft de woorden hieronder, van de big mama is het andere stukje.

Thank you for the show, the show was so very nice.

Fun, inertining an interesting

Masego Malope (zoon)

Thank you very much for coming to enjoy with the children, of SOS children's village and have fun with them, children loved it so much.

Thank you once more.

Thabile Mntmabo (moeder)

Woensdag 29 februari

Out of many we are one.

Vandaag zijn we half 7 uit bed. Een nieuwe dag lacht ons tegemoet. Het is prachtig weer, we hebben er weer zin in. Marlies, de moeder van Cees, gaat vandaag met ons mee. We willen haar graag laten zien en voelen wat de Africlowns doen. Vandaag gaan we naar Drake Koka school, een nieuw plek voor ons. Via internet is Willem Hans in contact gekomen met Trees en Henny Stege van de stichting Tshwaranang.

DE BETEKENIS VAN TSHWARANANG IS:

HOUD ELKAAR DE HANDEN

In maart 2005 is de Nederlandse Stichting Tshwaranang opgericht. Deze stichting heeft zich als doel gesteld om geld en goederen in te zamelen voor aidsprojecten in Zuid Afrika. De stichting heeft inmiddels diverse samenwerkingsrelaties opgebouwd met o.a. Cordaid, Stop Aids Now, de Rotaryclub Amsterdam Zuid-Oost, een groeiend donateursbestand, Wilde Ganzen, de Nederlandse Ambassade in Zuid Afrika en verschillende fondsen.

De Stichting Tshwaranang Nederland is in 2005 gestart naar aanleiding van gedreven verhalen en inzichten van Trees en Henny Stege. Via bemiddeling is dit Nederlandse echtpaar gevraagd om een care centre / hospice voor aids-patiënten in Johannesburg op te zetten. De Stege's hebben in 2001, na hun (vervroegde) pensionering, have en goed in Nederland achter zich gelaten, zijn in Pretoria gaan wonen en wilden vanuit die plek zich feitelijk in gaan zetten voor deze kwetsbare en zeer snel groeiende groep van aids-slachtoffers.

Trees en Henny: 'Hier valt zo veel goeds te doen, hier gaan we onze schouders onder zetten'

De meeste projecten vinden plaats in Ivory Park. Dit is een groot woongebied ten noorden van Johannesburg, waar ongeveer 1 miljoen mensen leven. De meeste mensen wonen in huisjes van golfplaat en plastic en men heeft nauwelijks of geen beschikking over water, elektra, bestrating of goede beschutting. Aids is inmiddels een enorm probleem. Voor zover bekend is ruim 30% van de volwassenen en 4% van alle kinderen besmet met het HIV Aids virus. Het virus treft voornamelijk mensen in de leeftijdscategorie 15-30 jaar met als gevolg compleet ontwrichte gezinnen, uitstoting uit familie en sociale omgeving en een snel groeiend aantal weeskinderen.

Via de R 21 rijden we naar de afslag R562, dit is de Olifantsfontijnweg. Hier vandaan rijden we richting het Ivory 'park'. Het Ivory 'park' ligt in het district Midrand. Het is wel apart dat het een park wordt genoemd, het is een van vele townships in Afrika. Bij ons is een park een hele grote groene aangelegde tuin, waar iedereen kan wandelen en spelen. We kijken onze ogen uit, iedere keer is het moeilijk om te aanvaarden dat mensen onder deze omstandigheden moeten leven. Ook dit township bestaat uit huisjes van palen met golfplaat en plastic tegen de wind en regen. De kotjes staan vaak tegen elkaar aan gebouwd. Van enig privé leven is geen sprake. De huisjes bestaan vaak uit een ruimte waarbinnen alles plaats vindt. De Drake Koka school ligt in de wijk Midrand. Vele foto's worden gemaakt en bijzondere momenten worden vastgelegd.

Bij de school aangekomen worden we hartelijk ontvangen door Benita Williams. Een hartelijke dame die o.a. de bibliotheek runt. Henny en Trees zijn er ook al en vanaf het begin is het een voorrecht dat wij deze mensen ontmoeten. Als we over de grote lege speelplaats lopen zien we al een rij met kinderen staan, ze wachten rustig. Waarop? Wij gaan naar binnen en maken kennis met iedereen. We worden onthaald met koffie, thee, water en heerlijke koek. Ondertussen bespreken we waar, wanneer en voor hoeveel kinderen we gaan spelen.

Kim Ludbrook, de fotograaf die 3 dagen bij ons is, komt binnen. Kim zou vorig jaar een fotoserie en verhaal van de Africlowns gemaakt hebben, maar hij is toen weggeroepen om de oorlog in Kenia te verslaan. Een oorlog die nog steeds woedt. Kim is een regionale fotograaf die ook werkt op internationaal gebied. Kim was o.a. bij de val van Saddam Hoessein in Irak en Charles Taylor in Liberia, hij heeft de nasleep van de 2005 Tsunami meegemaakt en gefotografeerd. Kim Ludbrook is een bekroonde fotojournalist, gevestigd in Johannesburg, Zuid-Afrika. Hij gelooft in de kracht van het stilstaande beeld en is zeer gepassioneerd over het vertellen van verhalen met een fotocamera. De camera is zijn paspoort om overal te komen. Hij is een wereldwijd bekende fotograaf in kranten, boeken en tijdschriften. Kim zijn foto's worden, op grote schaal gepubliceerd, in toonaangevende kranten en tijdschriften. Wij, de Africlowns zijn er trots op dat Kim de komende 3 dagen bij ons is. En dat hij van onze tour bijzondere foto's gaat maken.

Na de bespreking, waarin we aangeven dat we zoveel mogelijk kinderen willen bereiken, gaan we ons omkleden. Dit keer is onze kleedruimte de keuken. Een prima ruimte waar we voldoende plek hebben om ons klaar te maken. Ondertussen zijn we een uur verder en we ontdekken dat de rij met kinderen op ons gewacht heeft. Werkelijk waar, de kinderen, van rond de 5 jaar, hebben geduldig op ons staan wachten. Onvoorstelbaar, ze zijn het kennelijk gewend. Maar gelukkig kunnen ze nu zitten en genieten van de voorstelling. De kinderen zitten onder het afdak uit de zon. Ze doen heerlijk mee, roepen, zingen en dansen. Wij kunnen het hele plein gebruiken en dat maakt de voorstelling hilarisch. Clowns die rennen over zo'n groot plein is echt maf en ze zijn nog wit ook. Vier witte clowns met allemaal gekke dingen in manden is een feest voor de kinderen. Met vrolijkheid en veel enthousiasme lopen we allemaal onder de doeken, en het plezier is zo groot. Het is het wachten waard geweest. Na een korte pauze zit de tweede groep klaar.

Onder de afdakken rondom het plein zitten nu ongeveer 600 kinderen op ons te wachten. Ook hier wordt met spanning gewacht, wat zit er in de manden? Alleen al bij het pakken van een blik wordt er groot applaus gegeven. Als alles uit de manden gaat kunnen de kinderen niet meer stoppen met klappen. Heel bijzonder zijn hier de regenpijpen waar we een spontaan 'telefoon' spel mee opvoeren. De lol is groot en de kinderen jubelen van plezier. Samen roepen we de zorgen even weg. De voorstelling loopt gesmeerd, het is heerlijk spelen en volop genieten. Het lukt prima om kinderen onder de lappen te laten zitten en te ervaren hoe kleurrijk iedereen en

alles is. Na afloop zingen ze een prachtig lied voor ons. Weer een prachtige intense herinnering die nooit meer uit ons hoofd gaat. Dank jullie wel, lieve en mooie kinderen.

Na een korte pauze zit de derde groep aan de andere kant op ons te wachten. Dit zijn de oudere kinderen en de groep is nog groter. Er zitten 1000 kinderen smachtend te wachten. Bluf gaat op pad met de manden en hoeft ook nu weer eerst even te aarden en daarna te rennen en de aandacht is groot. Die wordt nog groter als Pluum, Puk en Hug zich door de massa wurmen om op het plein te komen. Er wordt gepoetst, geveegd, gedanst, gelachen en vooral veel plezier gemaakt. Met de oudere kinderen kunnen we meer de 'gekke' in gaan. Bluf maakt van alle meisjes POWERgirls. " Come on girls let's see your POWER 'is het motto. Het werkt positief en de meiden laten hun spierballen zien. Clown Pluum telt met 1000 kinderen alsof zijn leven er vanaf hangt. En Hug vindt makkelijk een danspartner om de show samen te stelen. Puk speelt de sterren van de hemel, de kinderen willen meer muziek en krijgen meer! Clown Pluum en Hug ravotten met de manden tot groot plezier van iedereen. Aan het einde geven we even de lappen, maar met 1000 kinderen loopt dit niet soepel. Gelukkig is het snel opgelost en zingen ze allemaal o.a Thank you, thank you, very much, very much, keep it up, keep it up and shine.

In de bibliotheek praten we na en luisteren naar de verhalen van Benita. Benita geeft de kinderen dramalessen waarin naast gedichten over oorlog en ruzie ook gepraat wordt over mooie dingen. Voor de kinderen is het belangrijk om energie te halen uit de bloemen, de zon, de maan en..... Benita geeft ook truth lessen. Vertel de waarheid, om de kinderen met de waarheid (hele slechte thuissituaties) te confronteren kan ze deze kinderen verder helpen en ondersteunen in het proces. Een proces dat langzaam opgebouwd wordt en waarin Benita de kinderen o.a. weerbaarder wil maken. We horen dat ze heel goed werk verricht. Het is voor haar een lange weg te gaan, ze wil dolgraag de rest van het team enthousiast maken.

Bij het nagesprek is ook de directrice van de school aangeschoven die zichzelf geen directrice noemt maar een hulpverleenster. Ze is bescheiden, en doet veel voor het welzijn van de kinderen. We nemen afscheid van de mensen van de school. Trees en Henny zien we morgen. Bij de auto vertelt Henny dat het heel belangrijk is dat wij zijn geweest. Er zijn nog steeds te weinig blanke mensen die zich inzetten voor een betere toekomst van de Afrikaanse bevolking. Vooral voor de mensen in de townships wordt niks gedaan. Wat wij samen brengen is zo belangrijk voor de opbouw van de komende 50 jaar! Henny is positief en met deze instelling worden stapjes in de toekomst gemaakt. We zijn moe, maar voldaan. Onze gezichten zijn verbrand, wat rest is een witte neus. Kim en Christy maken prachtige foto's. Na deze dag hebben we veel te verwerken. Ook Marlies heeft menig traantje weggepinkt, maar genoten van deze bijzondere dag. Vanavond gaan we heerlijk uit eten. Benita schreef de volgende woorden in het gastenboek:

Thank you for hour selfless effort to entertain our school, Drake Koka Primery. We appreciate your pleasant disposition and we hope you experience the same attitude that

your portray. May your future be blessed and properous.

Benita Williams

Lieve Africlowns

Jullie hebben niet alleen mij maar ook, denk ik, de kinderen een onvergetelijke dag bezorgd. Ik wil jullie danken voor de liefde en zorgen die jullie mij bezorgd hebben.

Veel liefs Marlies Hopstaken

Donderdag 1 maart

Even stilstaan is een grote vooruitgang

Vandaag hebben we niet vroeg afgesproken met Trees en Henny. Om half 11 staan ze op de weg naar Ivory 'park' op ons te wachten. We begroeten elkaar, Christy de 2^e fotografe is er ook al en we wachten nog op Kim. Hij is nog onderweg, we besluiten achter Trees en Henny aan te rijden. Zodra Kim er is haalt Henny hem weer op. We dalen een klein hobbelig zandpad af naar beneden. Zonder Trees en Henny waren we hier nooit gekomen. En dat maakt het contact met hen zo bijzonder. We komen op nieuwe plekken waar we ook nuttig zijn, waar mensen zijn die vergeten worden. We rijden kriskras door het vluchtingentownship. Na vele hobbels en kuilen stoppen we bij de crèche.

Zodra we uitstappen vliegt Sonja, de hulp, ons om de nek. Ze is zo blij, het lijkt alsof ze ons haar hele leven al kent en sinds jaren weer terug ziet. Het is een vrolijke, zorgzame en lieve jonge meid. Ze lacht haar parelwitte tanden bloot. Er staan 2 containers naast elkaar. In de eerste container zitten 32 kinderen in het donker, er is een klein raampje. De kindjes zijn 4 en 5 jaar. In de andere container zijn 10 kleine kinderen, van 2 en 3 jaar, en op de grond ligt een baby te huilen. De kinderen zijn even afwachtend, ze komen voorzichtig uit hun ruimte. En zijn eigenlijk snel open naar ons toe. Ze willen zingen en dansen. Alles wat we voordoen doen ze gretig na. De moeders van deze kinderen werken of zijn op zoek naar werk. Voor 200 rand per maand worden ze hier opgevangen. Op het township lopen veel meer kinderen, maar daarvan zijn de moeders thuis. We besluiten om ons om te kleden waar de kinderen bij zijn. Zo kunnen ze rustig wennen aan de 4 witte clowns. Met grote belangstelling staan ze om ons heen en houden goed in de gaten wat er allemaal gebeurt. Vooral de spiegel is wel heel bijzonder en interessant. En als je er in kijkt ben je nog groot ook. Wat spannend allemaal, en alles gaat in

totale ontspanning. Als we klaar zijn gaan we in optocht naar een speciale plek waar we de voorstelling gaan geven. We lopen door het township en nodigen iedereen om mee te komen. Veel vrouwen met kinderen sluiten aan en ook lopen er enkele mannen mee. Het is een fantastisch gezicht, 4 clowns met allemaal nieuwsgierige en vrolijke mensen in optocht door het township.

We lopen rustig achter Nonyane, de peuterleidster aan. Er wordt gebabbeld, neuzen worden uitgedeeld en de zon schijnt. Op een open veld staat een prachtige grote boom, de juiste plek voor de voorstelling. Zolang de boom er staat en dat kan goed 100 jaar zijn, worden hier bijeenkomsten gehouden. Onder de boom zijn al vele gesprekken gevoerd, verhalen verteld en besluiten genomen. Op deze plek is geluisterd, gehuild, gelachen en gesproken. Het publiek gaat onder de boom zitten. De show begint. We improviseren, spelen interactief met de kinderen, Pluum laat zijn grote doekjes truc zien en de muziek klinkt zo mooi op deze bijzondere plek. Vooral het lopen met en onder de lappen is een feest. Sonja loopt voorop, ze zingt de longen uit haar lijf. Alle vrouwen lopen onder een andere lap en zingen tevreden een lied. Het is helemaal perfect. Een kleurrijk geheel in een sombere toekomst. Veel mensen wonen al 3 jaar in deze hel, zoals een van de moeders deze plek op aarde noemt. In optocht lopen we terug naar de crèche, onderweg gaan moeders en kinderen tevreden naar huis. Wij eindigen weer bij de crèche, waar we de kinderen dag zeggen en goed afscheid nemen van Sonja en Nonyane. De kleertjes van Felice zijn hier goed op de plek, net als de bellenblaas, ballonnen, knuffeltjes, neuzen, balletjes en een lap. Een lap laten we achter om de donkere container kleurrijker te maken. Kinderen hebben kleuren en materialen nodig om zich te ontwikkelen. Gelukkig brengt Trees geregeld speelgoed mee. Wat een groot geluk dat Trees en Henny het leven van de mensen iets aangenamer maken.

In het township verderop gaan we samen eten en drinken. We eten kip met mieliepap. Mieliepap is het voedsel voor de zwarte Afrikaner. Goedkoop en makkelijk te maken. Zeer eenzijdig voedsel, dit is ook de reden dat de kinderen een groot vitaminegebrek hebben. En hierdoor oogproblemen krijgen. Trees vertelt op de 2 scholen vitamine in de pap doen. Voor de ouderen zit de vitamine in koekjes die Trees en Henny uitdelen. De vitamines heeft Trees zelf gehaald in Bazel en worden gesponsord. Trees en Henny, 2 bijzondere mensen uit Nederland, die hun liefde en zorg geven aan een deel van de Afrikaanse mensen. Na ons 2 daagse samenzijn gaan we afscheid nemen. We zullen ze missen, maar het contact met Trees en Henny blijft. We komen zeker terug. Onderstaande woorden zijn van Nonyane.

Thank you very much for coming to entertain us. It was very fun and feel so special as we are in an under develop place. We use to see clowns on television but today we saw them physically. You really improving us. Come back again, Thank you, may almighty strengthen you and bless al the time.

Nonyane (Mmabana Daycare)

Vanmiddag rijden we, op advies van Trees en Henny, naar de Brumamarkt. Een grote Afrikaanse markt waar we onze laatste inkopen kunnen doen. Na een half uur rijden komen we op de plaats van bestemming aan. We zien dat de grote Brumamarkt net is afgebroken! Van een enkele muur staan nog wat stukken overeind en er ligt overal puin. Gelukkig staat een vriendelijke man flyers uit te delen met het nieuwe adres. Hij legt ons de weg uit. We rijden naar boven, door een villawijk en vinden in een hoek 5 winkeltjes. We twijfelen of het hier wel is, maar door de verkopers wordt dit direct bevestigd. De oude grote Brumamarkt is opgekocht door Chinezen. De Afrikanen zijn naar boven toe verdreven. We kopen voldoende om mee naar Nederland te nemen. De mensen zijn blij met hun inkomsten. Er komen bijna geen klanten meer. Vandaag gaan we uit eten, in Threebees praten we na over onze dag en we gaan op tijd naar bed. Morgen hebben we een nieuwe dag vol met indrukken en belevenissen.

Vrijdag 2 maart

Als je lacht heb je meer kracht.

Vanmorgen gaan we eerst naar Elvira Rotage Village. Het is de vierde keer dat we hier naar toe gaan. De andere jaren was hier altijd onze grand finale. Een groot feest met de bewoners van de Village en voor ons de ontlading van de week. Het schema is dit jaar anders en ook dat is ok. Als we aankomen zit Kim onder een boom te mediteren. We begroeten elkaar en Peter, een zwager van Lucy, ontvangt ons enthousiast. Helaas is Lucy dit jaar afwezig, ze is met haar man in Kaapstad op uitnodiging van hun dochter..

Elvira Rotage village, vernoemd naar de oprichtster van Little Eden in Bapsfontein, is een tehuis voor kinderen en jong volwassenen met een verstandelijke beperking of handicap. Het terrein is een oase van rust en ruimte. De bewoners zitten al in de grote zaal op ons te wachten. We gaan ze eerst dag zeggen. Het is zo fijn om iedereen weer te zien. Jozef, Danielle, en alle anderen. We knuffelen en omhelzen elkaar. De mensen raken opgewonden van ons bezoek en we zijn nog geen eens omgekleed. We gaan ons snel omkleden, maar hier spelen we onze voorstelling niet. Het worden veel individuele contacten die we hebben. Samen dansen en muziek maken met iedereen uit de groep. De aandacht is klein en groot. Het samenzijn is gezellig en plezierig. Kim maakt tevreden foto's. Het zullen prachtige plaatjes worden, daar zijn we van overtuigd. Of hij deze serie mag publiceren is nog onduidelijk. Eenmaal is het helemaal misgegaan. Van een van de bewoonsters stond een foto in de krant de ouders hebben haar daarna nooit meer opgezocht. Peter, een van de stafmedewerkers, wil eerst zekerheid hebben en dat respecteert Kim.

Het is een druk, actief een vrolijk feest geweest. Samen met Peter en Kim genieten we van

een heerlijke warme lunch. Peter vertelt graag over de Village. Hij praat met de bewoners via de ogen van de mensen. Oogen spreken. De ogen zeggen veel en hebben nog meer te vertellen. Hij is een zorgzame en bewogen man, die met hart en ziel voor de stichting werkt. We nemen afscheid van Peter en ook van Kim. En we kunnen eigenlijk niet wachten op zijn foto's. Gelukkig weten we zeker dat de foto's van deze vakman prachtig zullen zijn. Vanaf hier rijden we richting de St. Joseph care and support trust.

CharitySA "Do what you can, with what you have,
where you are." Theodore Roosevelt

St Joseph's Care and Support Trust in Sizanani Village geeft mantelzorg voor mensen met levensbedreigende ziekten. Het is de enige organisatie die een alomvattend en holistisch palliatieve zorg in de Metsweding District. St Joseph's Care and Support Trust is actief in twaalf gemeenschappen, namelijk Zithobeni, Onverwacht, Refilwe, Sizanani, Dark City, Sokhulumi, Ekangala, Bronkhorstspuit, Verena, Wolvenkop en Kanana. De organisatie levert de volgende diensten aan de gemeenschappen: Gezondheid - Sociale Dienst - De communautaire ontwikkeling en armoedebestrijding - Training en onderwijs

Ook nu weer een nieuw adres voor ons. De beschrijving, die Willem Hans via mail heeft gekregen, klopt helemaal. Na 3 kwartier rijden over een lange doorgaande weg en in een glooiend groen landschap zien we de muur. De muur is prachtig versierd met Afrikaanse motieven. Achter de lange muur is de stichting. Het terrein ziet er prachtig uit, schoon en overal staan kleurige bloemen te bloeien. Even twijfelen of we wel op het goede adres zijn. Hebben we hier wel iets te brengen? We worden hartelijk ontvangen door Julian, die ons naar de jonge directrice brengt. Ze is blij dat ze ons ziet, ze heeft ook moeite gedaan dat we voor de groep komen spelen. Het wachten is even op Vusi, een jonge medewerker, die ons naar de school brengt. Vusi rijdt ons voor en we volgen over wegen en paden naar het township. Voor ons weer een nieuwe plek om te spelen en weer een mooie uitdaging.

Bij de school aangekomen, rennen de kinderen direct op ons af. Ze willen contact en ons aanraken. De gebruikelijke Afrikaanse groet doen we met zoveel kinderen. Dit is een vriendschappelijke manier van handen geven en daarin wordt de vriendschap bevestigd. We dansen en zingen met de jongste kinderen. In een klein kantoortje kleden we ons om en beginnen met de voorstelling. Het is een warme middag, gelukkig zitten alle kinderen in de schaduw. Ons publiek is vanaf 4 jaar en we schatten de ouderen tot 21 jaar. De kinderen zijn enthousiast, ze genieten van de show. De jongsten dansen mee en alle kinderen zingen uit volle borst. Het is feest en de lappen maken de middag weer compleet. Aan het einde laten we de grote kinderen neuzen en ballonnen uitdelen. We geven aan hen de pennen waar ook zij weer blij mee zijn. Zelfs de moeders, die in de keuken de maaltijd klaar maken, roepen 'give me pen'. Even voelen we hoe het is om op de huishoudbeurs te staan. Give please. De laatste pennen delen we uit. We nemen afscheid van de kinderen en van Vusi Nkos die de volgende woorden

heeft geschreven:

THANK YOU AFRICLOWNS
FOR OUR KIDS IT WAS A FIRST TIME EXPERIENCE FOR MANY OF THEM AND THEY
REALY ENJOUYED.
SO MANY BEAUTIFUL SMILES THAT WE SAW TODAY.
KIDS CARE AND SUPPORT TRUST REALLY THANKS YOU!!!
YOU DID **GREAT!!!**

Vusi Nkos

Met een hoofd vol indrukken en tevredenheid rijden we terug naar huis. Het is een prachtige route, de zon schijnt en het landschap is wijds. Ook vanavond praten we de dag door en genieten van de sterrenhemel. Het is onze laatste avond in Threebees, we pakken alvast de koffers in. Morgenochtend gaan we weer vroeg op pad en als we terugkomen zijn onze kamers klaar voor de volgende gasten. Voordat we naar bed gaan hangen we ballonnen op voor Bridget. Morgen is ze jarig.

Zaterdag 3 maart

Zo heb ik leren zien.

Tijdens het ontbijt vieren we een feestje met Bridget. We verrassen haar met cadeautjes, liedjes en felicitaties. Ze is blij met de aandacht en opgewekt gaat ze verder met haar werkdag. Om half 9 rijden we naar Little Eden. We hebben er weer veel zin in. Natuurlijk zijn we benieuwd hoe het met iedereen is.

In Little Eden, Johannesburg, worden kinderen (en jong volwassenen) met een verstandelijk handicap opgevangen. In veel gevallen zijn dit meervoudig, zeer zwaar gehandicapte kinderen (te vergelijken met het niveau van kinderen van slechts een paar jaar oud) die door de meest vreselijke redenen gehandicapt geraakt zijn. We hebben hier meerdere malen gespeeld voor diverse groepen, voor totaal zo'n 200 kinderen. In Little Eden geven we nooit de voorstelling. We proberen zoveel mogelijk mensen individuele aandacht te geven. Ons spel is intiem, klein, zorgzaam en bekwaam.

Vandaag wordt op het terrein de jaarlijkse markt gehouden. Iedereen mag komen! Wij arriveren om half 10 en de straat is al vol met auto's. Gelukkig kunnen wij op de parkeerplaats parkeren. Elisabeth ontvangt ons en is oprecht blij dat we er zijn. Vandaag ontdekken we dat Elisabeth een zus van Lucie is. Ieder jaar heeft Lucie ons ontvangen en begeleid. Meestal was Elisabeth ook aanwezig, maar wij hebben nooit geweten dat ze zussen zijn. Little Eden wordt gerund door 5 zussen en hun echtgenotes. Hun moeder, de italiaanse Domitil HYams, altijd bijgestaan door haar man, heeft Little Eden opgericht. Alle 5 de dochters en echtgenotes zijn alweer tientallen jaren actief in Little Eden. Een van hun motto's is om altijd zorg en liefde, een warm thuis, te geven aan de gehandicapte kinderen en volwassenen. Elisabeth vertelt : ' Het is verbazingwekkend wat je kunt leren van een gehandicapt kind: elke dag, inspireren de kinderen ons met hun spontane vreugde ... hun vermogen om plezier in kleine dingen te vinden ... hun vertrouwen en liefdevolle harten ... hun moed in het aangezicht van problemen en hun vastberadenheid om te proberen en het maken van kleine overwinningen, zoals een lepel vastgrijpen of het uitspreken van de naam.

Op de markt zijn blanke, bruine en zwarte mensen druk met inkopen te doen. Er wordt heel veel verkocht en dat komt allemaal ten goede aan de stichting. Cees en Nel uit Epe zijn ook al aanwezig. Ze hebben vakantie in Zuid Afrika en Peter heeft ze uitgenodigd om vandaag met ons mee te lopen. Na een drankje gaan we ons omkleden in het kantoor. We doen voor de laatste keer van deze tour onze yell en gaan naar de bewoners. We 'spelen' in 6 kamers, waar jonge kinderen en volwassenen zijn. De contacten zijn intens, klein en fijn. De reacties zijn warm, zacht en ook vrolijk. Het is belangrijk dat we ons aanpassen aan de kinderen en volwassenen en dat lukt heel goed. Via de ogen, de vensters hebben we contact met het innerlijke van de gehandicapten. Met liefdevolle aandacht bereiken we veel op deze bijzondere dag. Johanna, Virginia, Amina en Heather zijn met zorg opgemaakt, ze zien er mooi en vrouwelijk uit. We knuffelen en genieten van ons samenzijn. De zorgzaamheid van het personeel en de verpleging is goed zichtbaar. Na meer dan 2 uur bij bijna alle groepen geweest te zijn kijken we tevreden terug op wat we hebben kunnen geven. Maar we zijn nog gelukkiger met wat we hebben ontvangen van de bewoners van Little Eden.

Na een laatste hug realiseren ons dat we na een intense periode samen weer bijna afscheid nemen van Zuid Afrika. Met Elisabeth, Marry, Cees en Nel eten we een heerlijke pizza. Van de stichting krijgen we een prachtige handdoek en we nemen hartelijk afscheid van iedereen. Elisabeth schrijft:

MANY THANKS TO A WONDERFUL BUNCH OF CLOWNS.
YOU BROUGHT A LOT OF LOVE AND JOY TO OUR LITTLE ANGELS
MAY GOD BLESS YOU ALL IN YOU LIVES
WITH LOVE AND PRAYENS FROM ALL AT LITTLE EDEN.

Voldaan en met goede energie rijden we terug naar Threebees. Nog een paar uurtjes relaxen voordat Nico ons weer naar het vliegveld brengt. Na tien bijzondere dagen is het tijd om terug te gaan naar Nederland. We verlaten Zuid Afrika, maar laten veel achter. Bijna 7 000 kinderen en volwassenen zijn gezien en gehoord door de Africlowns. Al deze mensen hebben het gevoel gekregen dat ze het waard zijn om er te zijn. Iedereen verdient aandacht. En dat is goed gelukt met een voorstelling waarin we samen dansen en zingen. Met al deze mensen hebben weer veel plezier gemaakt. De kinderen en volwassenen hebben even hun zorgen kunnen vergeten. Hun doel is bereikt. Om aan Henny (Tshwaranang.) Bram Vermeulen en Stef Bos te refereren: we hebben een steen verlegd in de rivier. Een steen die zorgt voor een andere stroming. Een stroming die een andere wending kan geven aan het leven van de Zuid Afrikaanse mensen die wij hebben ontmoet. En de steen hebben we kunnen verleggen dankzij sponsoring door familie, vrienden, collega's, dorpsgenoten, bekenden en onbekenden. Heel graag bedanken wij jullie voor de giften, namens alle kinderen en volwassenen uit Zuid Afrika. Totsiens en dankie!

De Africlowns,

Willem Hans Elbrecht, Peter Vrinds, Hugo Galama en Jans Koopmans